

KAPITOLA PRVÁ

Hon



Zvuk lesného rohu zvolávajúceho k honu sa niesol Samaradom. Za Dračími horami sa objavili prvé lúče svitania, zatiaľ čo desiatky mužov a žien prichádzali na hrad starostu Wickenburga, všetci vyzbrojení až po uši. Mal sa začať hon na človeka, pátranie po Kurielovi,



starom liečiteľovi, ktorému sa podarilo dostať z podzemnej kobky a ktorý bol na úteku. Wickenburg ponúkol stotisíc samaralov tomu, kto ho nájde... živého alebo mŕtveho.

Kale sa prebudil vyľakaný zvukom rýchlych krokov, ktoré vybiehali a zbiehali schodiskom na jeho hrade. Vystrelil z postele a hľadal Mon-

draga. Ale drak v izbe nebol. Kaleho otec mu zakázal vojsť do hradu dovtedy, než bude dobre vycvičený, takže prečkal noc v stajniach.

Kalemu padol zrak na holubiu klietku v rohu miestnosti. Vnútri trpezlivo čakal Majin poštový holub. Ten Kaleho sa ešte nevrátil odvtedy, ako ho minulej noci poslal na Kasiho hrad. Kde len sú jeho priatelia a jeho holub? Kasi sa neobjavil v Tulskom parku tak, ako sa dohovorili. No fajn, aspoň že ho nechtyli ani neuväznili ako mňa, pomyslel si Kale. Ale je v poriadku? Bude to musieť vypátrať neskôr. Teraz však musí zistiť, čo sa deje.

Kale otvoril dvere, vykukol na schody a vo vchodových dverách zbadal svojho otca, ako práve odchádza. Otec mal na hrudi prsný plát



svojej zbroje a kopiju. Jeho matka bola tiež oblečená na lov. Kale zbehol po schodoch.

„Oci, čo sa deje? Prečo ste oblečení takto?“

„Ideme na Wickenburgov hrad,“ vysvetlil mu pán Karmona. „Hon na Kuriela sa už začal a chceme sa uistiť, že nikto neurobí žiadnu hlúposť. Ľudia sú schopní pre peniaze urobiť čokoľvek.“

„Čokoľvek?“ spýtal sa Kale s vyvalenými očami. „Nedovolíš im, aby niečo urobili Kurielovi, však nie?“

Kale si spomenul na minulú noc, keď našiel liečiteľa schovaného v stajniach svojho hradu. Vedel úplne iste, že on nie je kat. Starec by nikdy nerúbal stromy v lese, kde zbieral liečivé koreničky a byliny.

Náhle si Kale uvedomil, že Kuriel je určite ešte v stajniach. Objavia ho rodičia, až si pôjdu po drakov? A ak ho nájdu, odovzdajú ho zlému Wickenburgovi? Dostal obrovský strach.



„Oci, môžem ísť s vami? Sľubujem ti, že...“
„Kale,“ prerušil ho otec a zdvihol ruku.
„Myslím, že ti nemusím opakovať, že máš domáce väzenie. Máš absolútny zákaz vyjsť zo svojej izby. Až skončíme s touto záležitosťou, uvidíme, čo urobíme s tebou a Arkom. Nedo-



volím vám, aby ste znova v noci utiekli a dostali sa do problémov.“

„Ale...“ odporoval Kale.

„Žiadne ale,“ odpovedala jeho matka sucho. „Zostaneš tu s Nereou a keď sa vrátíme, tak sa porozprávame.“



TRAMTADADÁÁÁ! TRAMTADADÁÁÁ!

Znova začuli zvuk trúbky zvolávajúci k honu. Kale pozrel von. Na oblohe zbadal štyroch drakov, ktorí mierili k Wickenburgovmu hradu. Jazdci mali zbrane, siete a povrazy. Ako dlho bude trvať, kým výprava príde na jeho hrad, aby prezrela stajne? Kuriel nebol v bezpečí na žiadnom mieste! Musí mu pomôcť!

„Môžem ísť s vami do stajní a dať jedlo Mon-
dragovi?“ spýtal sa Kale.

„Kale Karmona!“ zahrmel otec. „Opakujem
ti to naposledy: V ŽIAD-NOM PRÍ-PA-DE
neodídeš z domu. Žiadne výhovorky! Dáme
tvojmu drakovi najesť. Teraz už musíme ísť,
skôr než bude neskoro. Nerea!“ zakričal otec.
Kaleho sestra sa objavila na chodbe. „Prosím
tá, postaraj sa o svojho brata, aby zostal doma.“

„Čo? To nie je spravodlivé! Mám už iné plá-
ny!“ odporovala Nerea. „Prečo musím zostať
ja a strážiť toto decko?“ spýtala sa a pozrela sa
na Kaleho s kyslým výrazom.

TADÁ! TRAMTADADÁÁÁ!

„Musíme okamžite vyraziť!“ naliehala Kale-
ho matka. „Deti, buďte dobré. Už nechceme
žiadne problémy.“

Kaleho rodičia sa vydali z hradu smerom k stajniam. Kale na nich zostal hľadiť, ako otvárajú vráta.

Prosím, Kuriel, schovaj sa, prial si.

Po niekoľkých minútach sa objavil pán Karmona v sedle svojho ohromného draka Kuda a pani Karmonová za ním v sedle dračice Karmy. Pozreli sa na svoje deti s obavami na tvári, rozlúčili sa a jemným stlačením piat namierili svojich drakov smerom k Wickenburgovmu hradu.

Nenašli ho. Aspoň že tak! Je ešte schovaný na poschodí v slame? pýtal sa sám seba Kale s úľavou.

„Ideme,“ prerušila tok jeho myšlienok Nerea. „Počul si otca s mamou. Bež do svojej izby a nerob hlúposti, pretože mám iné veci na starosti.“

„Áno, áno, napríklad nalakovať si nechty a ďalšie, veľmi dôležité veci,“ mrmlal si Kale, aj keď dobre vedel, že sestra ho bude strážiť.

Kale okolo nej prešiel a vydal sa ku schodom, aby sa vrátil hore do svojej izby. Ale práve v tom momente si na niečo spomenul. Schované semienka! Nemôže riskovať a nechať ich v knižnici, keby niekoho náhodou napadlo prehľadávať ju.

„Počúvaj, Nerea, keďže mám zostať celý deň zavretý v izbe, zjdem do knižnice a vezmem si nejakú knižku,“ povedal sestre.

„Tak rýchlo, chcem doraňajkovať a potom sa vykúpať a musím si byť istá, že si vo svojej izbe,“ odvetila Nerea a vydala sa do kuchyne.

Kale vběhol do knižnice. Vyliezol po drevených schodoch a našiel dutú knihu, v ktorej schoval semienka. Otvoril ju; vnútri žiarilo modré semienko baobabu, červené zo sekvoje, zelené z chlebovníka a zlaté z banyanu. Piate semienko, ktoré mu dal Kuriel minulú noc, mal uschované vo vaku vo svojej izbe.

Kale zavrel knihu a vydal sa do svojej izby. Len čo bol vo vnútri, zabuchol dvere a vložil piate semienko do dutej knihy a ľahol si do po-



stele. Majú päť semienok, ale teraz, keď je ztvorený, jeho poštový holub sa nevrátil a nemá sa ako spojiť s kamarátmi, bolo nemožné získať posledné semienko.

Čo bude robiť?